

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/79/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212210115
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8212210115.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ s.r.o. so sídlom v Bratislave, na ul. Pribinovej č. 25, právne zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o. so sídlom v Bratislave, na ul. Gr'zsslingovej č. 4, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 12.12.2013 č. k. 1C/263/2012- 66 takto jednohlasne

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a trovách konania.

Žalobca n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom vec v časti o zaplatenie majetkovej škody v sume 125,- € a nemajetkovej ujmy v sume 1.252,08 € vo vzťahu k exekúcií vedenej žalobcom voči povinnému Z. I., vec v časti o zaplatenie majetkovej škody v sume 125,- € a nemajetkovej ujmy v sume 389,08 € vo vzťahu k exekúcií vedenej žalobcom voči povinnému Z. D., vec v časti o zaplatenie majetkovej škody v sume 125,- € a nemajetkovej ujmy v sume 792,92 € vo vzťahu k exekúcií vedenej žalobcom voči povinnej W. L., vec v časti o zaplatenie majetkovej škody v sume 125,- € a nemajetkovej ujmy v sume 636,18 € vo vzťahu k exekúcií vedenej žalobcom voči povinnému O. G. vylúčil na samostatné konanie. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že o nich bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, uznesením Okresného súdu Prešov, č.k. 10C 330/2012-7 zo dňa 08.10.2012 súd spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C 330/2012, 10C 331/2012, 10C 333/2012, 10C 335/2012, 10C 336/2012, 10C 337/2012, 10C 338/2012, 10C 341/2012, 10C 345/2012, 10C 346/2012, 10C 319/2012, 10C 352/2012, 10C 359/2012, 10C 360/2012, ktoré sa ďalej viedli pod sp. zn. 10C 330/2012, (nároky uplatnené vo vzťahu k nižšie uvedeným exekučným veciam).

Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.10.2012, sp. zn. 9Nc/37/2012 boli sudcovia Okresného súdu Prešov vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci sp. zn. 10C 330/2012. Vec sa prikázala na konanie Okresnému súdu Bardejov. Na tunajšom súde je vec vedená pod sp. zn. 1C 263/2012.

Žalobca sa podanými návrhmi na začatie konania doručenými súdu dňa 27.09.2012 domáhal :
- náhrady majetkovej škody (paušálnej) v sume 125,- eur (v každej z uvedených vecí) a nemajetkovej ujmy 1. v sume 1.252,08 eur, 2. v sume 389,08 eur, 3. v sume 792,92 eur, 4. v sume 636,18 eur,

5. v sume 2.793,66 eur, 6. v sume 835,33 eur, 7. v sume 311,64 eur, 8. v sume 643,56 eur, 9. v sume 1.006,82 eur, 10. v sume 643,56 eur, 11. v sume 1.078,74 eur, 12. v sume 1.113,78 eur, 13. v sume 521,85 eur, 14. v sume 346,67 eur, vo vzťahu k namietaným zbytočným prietiahom v exekučných konaniach vedených ním ako oprávneným proti povinným -

1. Z. I. pod sp. zn. EX 14574/2010 (vec vylúčená na samostatné konanie)
2. Z. D. pod sp. zn. EX 10920/2010 (vec vylúčená na samostatné konanie)
3. W. L. pod sp. zn. EX 13913/2010 (vec vylúčená na samostatné konanie)
4. O. G. pod sp. zn. EX 6280/2010 (vec vylúčená na samostatné konanie)
5. K. D. pod sp. zn. EX 1174/2008
6. W. G. pod sp. zn. EX 13231/2009
7. O. B. pod sp. zn. EX 4297/2010
8. A. W. pod sp. zn. EX 2921/2010
9. A. M. pod sp. zn. EX 8871/2009
- XX. O. I. pod sp. zn. EX 2188/2010
11. A. K. pod sp. zn. EX 11092/2009
12. A. G. pod sp. zn. EX 10249/2009
13. K. L. pod sp. zn. EX 6036/2010
14. O. G. pod sp. zn. EX 13589/2010.

Svoje návrhy odôvodnil poukazom na skutočnosť, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt veriteľ zo Zmluvy o úvere navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho :

- zo zmluvy o úvere číslo 8750148, kde bol dlžník Z. I. (EX 14574/2010) -vec vylúčená na samostatné konanie
- zo zmluvy o úvere číslo 8202042, kde bol dlžník, povinný Z. D. (EX 10920/2010) - vec vylúčená na samostatné konanie
- zo zmluvy o úvere číslo 8650309, kde bol dlžník, povinný W. L. (EX 13913/2010) - vec vylúčená na samostatné konanie
- zo zmluvy o úvere číslo 8202018, kde bol dlžník, povinný O. G. (EX 6280/2010) - vec vylúčená na samostatné konanie
- zo zmluvy o úvere číslo 8620040 kde bol dlžník, povinný K. D. (EX 1174/2008)
- zo zmluvy o úvere číslo 8201949, kde bol dlžník, povinný W. G. (EX 13231/2009)
- zo zmluvy o úvere číslo 8750065, kde bol dlžník, povinný O. B. (EX 4297/2010)
- zo zmluvy o úvere číslo 8650620, kde bol dlžník, povinný A. W. (EX 2921/2010)
- zo zmluvy o úvere číslo 8750010, kde bol dlžník, povinný A. M. (EX 8871/2009)
- zo zmluvy o úvere číslo 8650663, kde bol dlžník, povinný O. I. (EX 2188/2010)
- zo zmluvy o úvere číslo 8201843, kde bol dlžník, povinný A. K. (EX 11092/2009)
- zo zmluvy o úvere číslo 8750030, kde bol dlžník, povinný A. G. (EX 10249/2009)
- zo zmluvy o úvere číslo 8650723, kde bol dlžník, povinný K. L. (EX 6036/2010)
- zo zmluvy o úvere číslo 8650687, kde bol dlžník, povinný O. G. (EX 13589/2010).

Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne, predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému okresnému súdu (Okresný súd Svidník, ďalej len súd) a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe.

Vzhľadom k zmenám právnej úpravy procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o udelení poverenia na vykonanie exekúcie a vplyvu tejto úpravy na práva a právom chránené záujmy žalobcu, žalobca považuje za nutné uviesť, že :

Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2011, súd skúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.

z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa neskúma. Ak súd zistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor, žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V zmysle zákonného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Žalobca poukázal taktiež na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.02.2002 do 31.05.2010 v zmysle ktorého súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak nezistí rozpor, žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby exekúciu vykonal. Ak zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. V exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti bez ohľadu na to, aký exekučný titul bol predložený.

Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (návrh, žiadosť spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom), rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty takto :

1. až dňa 31.07.2012 vo veci povinného Z. I. (EX 14574/2010) omeškanie viac ako 679 dní,
2. až dňa 22.02.2011 vo veci povinného Z. D. (EX 10920/2010), omeškanie viac ako 211 dní,
3. až dňa 22.02.2011 vo veci povinného W. L. (EX 13913/2010), omeškanie viac ako 430 dní,
4. až dňa 04.05.2011 vo veci povinného O. G. pod (EX 6280/2010), omeškanie viac ako 345 dní,
5. až dňa 22.04.2012 vo veci povinného K. D. (EX 1174/2008), omeškanie viac ako 1515 dní,
6. až dňa 24.02.2011 vo veci povinného W. G. (EX 12231/2009), omeškanie viac ako 453 dní,
7. až dňa 06.10.2010 vo veci povinného O. B. (EX 4297/2010), omeškanie viac ako 169 dní,
8. až dňa 02.03.2011 vo veci povinného A. W. (EX 2921/2010), omeškanie viac ako 349 dní,
9. až dňa 22.02.2011 vo veci povinného A. M. (EX 8871/2009), omeškanie viac ako 546 dní,
10. až dňa 22.02.2011 vo veci povinného O. I. (EX 2188/2010), omeškanie viac ako 349 dní,
11. až dňa 08.06.2011 vo veci povinného A. K. (EX 11092/2009), omeškanie viac ako 585 dní,
12. až dňa 08.06.2011 vo veci povinného A. G. (EX 10249/2009), omeškanie viac ako 604 dní,
13. až dňa 30.01.2011 vo veci povinného K. L. (EX 6036/2010), omeškanie viac ako 283 dní,
14. až dňa 22.02.2011 vo veci povinného O. G. (EX 13589/2010), omeškanie viac ako 188 dní.

Upozornil, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní a primel porušovateľa k vydaniu rozhodnutia, konkrétne porušovateľ (a to nie len a výlučne vo vzťahu k tejto exekučnej veci, ale v skutkových okolnostiach prípadu aj vo vzťahu k rade iných skutkovo a právne porovnateľných stagnujúcich exekučných vecí na okresných súdoch a to písomnými podaniami - žiadosťami o stave konania a následne aj sťažnosťami podľa § 62 zák. č. 757/2004 Z.z..

Postup exekučného súdu je nesprávny, v rozpore so zákonom, s § 44 ods. 2 Ex. Por.. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Poškodený sa dozvedel o všetkých okolnostiach skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Majetková škoda, ktorá mu vznikla predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov - správa a vymáhanie pohľadávok v období od doručenia žiadosti o udelenie poverenia po jeho rozhodnutie o nej - správa pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému - 70 eur, na udržanie a správu informačného systému 40 eur a administratívne náklady - urgencye, publikačné náklady 15 eur, spolu 125,- eur (v každej exekúcii). Táto suma by ho nezaťažila, ak by súd postupoval správne. Presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s ťažkosťami, preto ju paušalizoval.

Zároveň si uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenie práva na súdnu ochranu zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd nie je dostatočných zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup bol takej intenzity, že spôsobil zbytočné prieťahy spojené so zásahom do jeho majetkových práv.

Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík:

- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného;
- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným;
- neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvencii povinného.

Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Žalobca uvádza aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy:

- a. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti;
- b. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov;
- c. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu

súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 77/02).

Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12. mája 2010).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti

tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 271/05).

Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádza pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, ak ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, že každý rok poznačený prieťahmi sa vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, teda cca 660 eur. Poukázal na rozhodnutia ÚS SR týkajúce sa priznania zadosťučinenia pri zbytočných prieťahoch v civilnom konaní.

Primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie vecí a vyvolanie rizík ohrozujúcich vymoženie pohľadávky (spôsobenej v priamej súčinnosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu). Uplatňuje si sumu po 55 eur za každý mesiac prieťahov - omeškania exekučného súdu podľa doktríny ÚS SR - 660 eur za rok. Poukázal na vysoký počet dní nečinnosti exekučného súdu.

Ďalej dodal, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Preto je nutné deklarovat' porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite, deklarovat' porušenie práva žalobcu na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zaručenom čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, deklarovat' porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením jeho práv uvedených vyššie. Zároveň žiadal aj o rozhodnutie medzitimným rozsudkom podľa § 152 ods. 2 O.s.p..

Na pojednávanie vo veci konané dňa 12.12.2013 sa nedostavili účastníci konania ani právny zástupca žalobcu. Žalobca a jeho právny zástupca svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnili podaním zo dňa 10.12.2013, požiadali o odročenie pojednávania z dôvodu kolízií pojednávaní, avšak bez jej preukázania. Žalovaný svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil listom zo dňa 6.12.2013, o odročenie pojednávania nežiadal. Súd v tomto prípade uvedené nepovažoval za dostatočné ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, ani za dostatočný dôvod pre odročenie pojednávania s prihliadnutím na to, že :

1/ žalobca a jeho právny zástupca súdu žiadnym spôsobom nepreukázali, že došlo ku kolízii pojednávaní

2/ žalobca a jeho právny zástupca si prevzali predvolanie na pojednávanie dňa 18.11.2013, teda skoro jeden mesiac pred samotným termínom pojednávania a ospravedlnenie a žiadosť o odročenie bola

súdu doručená až dňa 11.12.2013 o 13.03 hod a mali dostatok času sa na pojednávanie dostaviť, resp. žiadať o jeho odročenie v časovom predstihu, teda bez zbytočného odkladu. Pojednávanie bolo vytýčené riadne a včas. Súd poukazuje aj na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 68/98 kde je konštatované, že kolízia dvoch pojednávaní toho istého účastníka v tom istom termíne na rozdielnych súdoch nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie „dôležitého dôvodu“, na odročenie riadne a včas vytýčeného pojednávania. Rovnako bol žalobca poučený podľa § 101 ods. 2 O.s.p., § 119 O.s.p. ako aj § 120 ods. 1, 4 O.s.p.. Preto súd v zmysle § 119 O.s.p. posúdil žiadosť o odročenie pojednávania ako nedôvodnú z dôvodu nesplnenia podmienok uvedených v citovanom ustanovení a preto vec v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti, prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením v spise pripojených listinných dôkazov, tak ako boli oboznamované na pojednávaní (návrhom na začatie konania, uznesením o spojení vecí na čl. 7, uznesením na čl. 14,15, čl. 17, výzvou na čl. 18, čl. 19, podaním žalobcu na čl. 20, 21, podaním žalovaného zo dňa 6.5.2013 s prílohami na čl. 28 - 31, pripojenými spismi OS Prešov - 10C/330, 331, 333, 335, 336, 337, 338, 341, 345, 346, 349, 352, 359, 360/2012 a v nich podanými návrhmi na začatie konania, pripojenými spismi OS Prešov :

- 27Er/849/2010 žiadosťou o udelenie poverenia, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučný titul, zmluvou o úvere výpisom z OR, uznesením na čl. 9, čl.12, čl. 13, uznesením na čl. 14;
- 23Er/767/2008 žiadosťou o udelenie poverenia, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučný titul, výpisom z OR, výzva čl. 7, podanie čl. 8, Zmluva o úvere VOP na čl. 10, podaním na čl. 11, žiadosťou na čl. 12, čl. 13, uznesením na čl. 15, uznesením na čl. 18;
- 27Er/248/2009 žiadosťou o udelenie poverenia, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučný titul, výzvou na čl. 8, zmluvou o úvere, VOP na čl. 11, výpisom z OR, uznesením na čl. 12, čl.15, čl. 16, uznesením na čl. 17;
- 29Er/236/2010 žiadosťou o udelenie poverenia, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučný titul, zmluvou o úvere, výpisom z OR, VOP na čl. 6, uznesením na čl. 11, čl.14, čl. 15, uznesením na čl. 16;
- 13Er/337/2010 žiadosťou o udelenie poverenia, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučný titul, zmluvou o úvere výpisom z OR, podmienky na čl. 6, uznesením na čl. 12, odvolanie na čl. 15, čl.19, čl. 21, čl. 23, 24, 25, 29, uznesením na čl. 30, čl. 32, čl.33 a uznesením na čl. 34;
- 16Er/441/2009 žiadosťou o udelenie poverenia, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučný titul, výpisom z OR, uznesením na čl. 9, odvolaním na čl.12, čl. 21, uznesením na čl. 23, čl. 25, uznesením na čl. 26;
- 11Er/228/2010 žiadosťou o udelenie poverenia, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučný titul, zmluvou o úvere, výpisom z OR, podmienky na čl. 6, uznesením na čl. 11, čl.15 čl. 17, uznesením na čl. 18;
- 15Er/349/2009 žiadosťou o udelenie poverenia, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučný titul, výpisom z OR, čl. 9, čl. 11, zmluvou o úvere, podmienky na čl. 14, uznesením na čl. 15, čl.18, čl. 20, uznesením na čl. 21;
- 15Er/313/2009 žiadosťou o udelenie poverenia, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučný titul, výpisom z OR, čl. 7, čl. 9, čl. 11, zmluvou o úvere, podmienky na čl. 14, uznesením na čl. 15, čl.18, čl. 20, uznesením na čl. 21;
- 12Er/374/2010 žiadosťou o udelenie poverenia, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučný titul, zmluvou o úvere, podmienky na čl. 4, výpisom z OR, uznesením na čl. 10, odvolaním na čl. 13, čl.18, podaním na čl. 20, čl. 22, uznesením odvolacieho súdu) a zistil tento skutkový stav veci :

Podaním zo dňa 02.05.2013 žalobca uviedol, že nedisponuje rovnopismi návrhov na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody podaného žalovanému, ktorý by obsahoval dátum podania. Žalovaný potvrdil jeho prijatie na podateľni. Originály návrhom založil žalovaný do svojich spisov. Navrhol, aby súd vykonal oboznámením s týmto spisom. Rovnopisy návrhov si nevyhotovil, aby nedošlo k navýšeniu jeho materiálnej škody. Žiadna úprava mu neukladá povinnosť zabezpečiť si rovnopisy návrhov na predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody. Uviedol, že disponuje databázou návrhov v elektronickej forme (spolu 43.597). Súdom boli predložené potvrdenia MS SR o prijatí žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Poukázal na § 121 O.s.p..

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

Žalobca sa v žalobách spojených do jedného konania a v súčasnosti vedených na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1C 263/2012 domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Svidník, príp. Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“).

Podľa žalobcu, napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a ani si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu vo veci, došlo v namietaných exekučných konaniach k uvedeným skutočnostiam. Týmito postupmi malo byť žalobcovi zabránené, aby boli jeho pohľadávky voči dlžníkom uspokojené, a tým došlo k oslabeniu ich vymožiteľnosti, ak nie k ich zániku.

Žalobca sa vo svojej žalobe konkrétne domáha náhrady škody pozostávajúcej z nasledovných čiastkových nárokov:

1) materiálna škoda v paušálnej výške 125,-€ spôsobená nákladmi spojenými s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, administratívne spracovanie textov.

2) nemajetková ujma vo výške pomernej k času tvrdeného omeškania súdu pri svojom rozhodovaní, vypočítaná zo základu 660,-€ na rok, ako spravodlivá satisfakcia za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymożenie pohľadávky.

Na základe skutočností uvádzaných žalobcom v žalobe tento žiada, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom okresného súdu, pretože tento v jednotlivých namietaných exekučných konaniach nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Ďalej má súd zaviazat' žalovanú zaplatiť žalobcovi príslušnú majetkovú škodu a náhradu nemajetkovej ujmy do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj trovy súdneho konania.

Uviedol, že nie sú splnené procesné podmienky, takéto konanie vykazuje nedostatky, pričom za nedostatok sa považuje aj zmätočnosť podania. V jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia. Taktiež nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná musí namietat', že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď... Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní, sa nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu (teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí), bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (príkladmo rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, sp. zn. IV. ÚS 366/2012, sp. zn. IV. ÚS 374/2012). Okrem toho kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovat' konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. V tejto súvislosti si žalovaná dovoľuje konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 OSP.

Nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu priet'ahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

Čo sa týka uvádzaných priet'ahov v konaní, v prvom rade je potrebné poznamenať, že žalobca uvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, iba v žalobách označených ako NZP, v ostatných typoch žalôb neuvádza, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu. V druhom rade, formu „žiadostí

o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Žalobca neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti (t. z. či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania). Činnosť charakteru podávania „žiadostí o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za aktívny postoj žalobcu vo veci v záujme účinného odstránenia prietahov. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 3. mája 2011, č. k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantibus iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. V treťom rade, žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR (bližšie v časti o Existencii prietahov v konaní).

Žalovaná poukazuje na to, že dňa 23.04.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli okresnému súdu doručené žaloby vo veci, ktoré boli spojené do tohto konania, je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4.

Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Preto má žalovaná za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

Zároveň žalovaná informuje súd, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy/ústavné sťažnosti, ani nedoplnil doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, jeho insolvenciou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný.

Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:
1/nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
2/vznik škody,

3/príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

V prvom rade je potrebné uviesť, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov, by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti.

V tomto kontexte je však potrebné poukázať aj na ustanovenia Exekučného poriadku. Samotný žalobca uvádza znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011: „Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) ad). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.“ Ustanovenie §41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znie: „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“.

Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Toto znenie je účinné od 01.06.2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný zákonom č. 102/2011 Z. z..

Pred dňom 01.06.2011 § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znel „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. V samotnej dôvodovej správe, je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 01.06.2011.

Zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Ex. Por. vyplýva, že 15 - dňová lehota sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15 - dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Ex. por. Ak ho súd nepoverí, 15 - dňová lehota neplatí. Nie je možné ani logicky predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu určiť 15 - dňovú lehotu i na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

V tejto veci je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to vtákom rozsahu, vakom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade

prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodit' všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny.

Z uvedeného vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení účinnom od 01.01.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúcu v existencii prieťahov.

Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je pritom kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Žalovaná považuje za potrebné podotknúť, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR (t.j. nie civilný súd v konaní o náhrade škody), dospel napr. Krajský súd v Nitre (sp. zn. 9Co 285/2011). Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). Teda v prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prieťahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR.

Pre podporu vyššie uvedenej argumentácie žalovaná poukazuje aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Z ustanovenia § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej

republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov vyplýva, že ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. V zmysle uvedeného, pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu prietahov a nahradiť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (teda prostredníctvom účinného prostriedku nápravy). Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a finančné zadosťučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zákona č. 514/2003 Z. z.), je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prietahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná nepovažuje za preukázanú ani existenciu prietahov v konaní.

Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v niektorých žalobách, k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

V prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15-dňovej lehoty a v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a to po zákonom stanovenej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia doba) uplynula najneskôr po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. od momentu uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Vzhľadom na uvedené žalovaná vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, resp. k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.04.2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

Žalobca sa vo svojich žalobách domáha náhrady škody v paušálnej sume 125,- €.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Žalobca existenciu škody nepreukázal a nároky, ktoré si uplatňuje možno považovať za hypotetické.

Podľa tvrdení žalobcu, tento vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prietahov. Taktiež uvádza, že škoda zaťažila žalobcu výlučne v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné.

Na tomto mieste je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. V tomto smere žalovaná poukazuje na definície týchto kľúčových pojmov: skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnoženie

majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh vecí. Na

základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku, žalovaná má za to, že žalobca doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a zároveň žalovaná zastáva názor, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Ďalej žalovaná upriamuje pozornosť na skutočnosť, že žalobca by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. V prvom rade žalovaná má za to, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové.

Žalobca uvádza ako ďalšiu položku majetkovej škody „udržiavanie“ systému. Tu ide taktiež o činnosť, ktorú musí žalobca vykonávať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu, ako ich poskytuje žalobca, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Spoločnosť, ktorá sa špecializuje na poskytnutie úverov musí mať informačný systém. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a znovu účelové.

Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nespĺnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Nepreukázal vznik ani výšku škody.

Žalobca sa vo svojich žalobách domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v pomernej výške k čiastke 660,-€ (čiastka, ktorú v niektorých nálezoch Ústavný súd SR priznal za prieťahy na rok) podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie, alebo alternatívne 20% z istiny a príslušenstva, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a bude kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré žalobca uplatňoval jednotlivo podaním všetkých návrhov na začatie občianskeho súdneho konania.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V časti žalobcovho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukazuje žalovaná na dve skutočnosti. V prvom rade, žalobca poukazuje na viacero náleзов Ústavného súdu SR, kde rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy. Je potrebné povedať, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660,-€, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Navyše, pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných náleзов Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. V druhom rade, je potrebné poznamenať, že vznik

nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež žalobca neupresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“.

Žalobca zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z toho dôvodu žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Aspekt prihliadnutia na dobré mravy a nemajetková ujma s prihliadnutím na poškodenú osobu.

Podľa § 3 ods. i Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Žalovaná akcentuje na potrebu zohľadnenia vyššie citovaného ustanovenia, ako aj ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. Po aplikácii uvedených ustanovení a percepcii skutkových okolností, na ktoré žalovaná v ďalšom texte poukáže, podľa žalovanej nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu.

V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve

uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Žalovaná v tejto súvislosti upozorňuje a ako prílohu vyjadrenia k žalobe dokladá list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)] 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C-76/10).

Okrem vyššie uvedeného o negatívnej percepcii žalobcu verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov (napr. Spotrebiteľské centrum) svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012, ktorý prikladá žalovaná v prílohe svojho vyjadrenia. Z uvedeného článku napr. vyplýva, že žalobca obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadne závažnú nečestnú činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv (s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý poukázal na nezrovnalosti v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprímerané sankcie a úroky). Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním žalobcu, vylúčila žalobcu zo svojich radov.

Z popísaného je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoprijímových osôb.

Nie je možné opomenúť, že v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade žalobcu automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom.

S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná zastáva názor, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa žalovanej žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami.

Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o poverení exekútora po uplynutí 15-dňovej lehoty, rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a to po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Žalovaná má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje

ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., považuje žalovaná žaloby za právne neopodstatnené a žiada, aby Okresný súd Bardejov žaloby proti žalovanej v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalovaná si uplatňuje právo na náhradu trov konania.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 23Er/767/2008 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému K. D. pod sp. zn. EX 1174/08 o vymoženie 446,13 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 25.10.2007, sp. zn. SR 7563/07. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 10.3.2008. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 12.03.2008, doručenou súdu dňa 20.03.2008. Výzvou zo dňa 14.04.2008 vyzval súd právneho zástupcu oprávneného na predloženie zmluvy o úver. Zmluva o úvere bola predložená dňa 22.04.2008. Podaním zo dňa 15.06.2009 súdny exekútor urgoval o vydanie poverenia. Dňa 06.07.2009 podal oprávnený žiadosť o stave konania. Uznesením zo dňa 26.01.2011, č.k. 23Er 767/2008-15 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa). Uznesenie bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené dňa 11.02.2011. Odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.03.2011. Následne súd exekučné konanie zastavil uznesením zo dňa 15.08.2011. Uznesenie bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené dňa 19.09.2011. Vec je právoplatne ukončená dňom 29.09.2011.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 16Er/441/2009 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému W. G. pod sp. zn. EX 13231/2009 o vymoženie 1.797,76 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 05.10.2009, sp. zn. SR 07438/2009. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 28.11.2009. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 16.12.2009, doručenou súdu dňa 29.12.2009. Uznesením zo dňa 18.01.2011, č.k. 16Er 441/2009-9 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa). Uznesenie bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené dňa 10.02.2011, odvolanie podal dňa 21.02.2011. Dňa 27.05.2011 bola vec predložená odvolaciemu súdu. Uznesením Krajského súd v Prešove zo dňa 07.07.2011, č.k. 5CoE 44/2011-23 bolo napadnuté uznesenie potvrdené. Uznesenie preto nadobudlo právoplatnosť dňa 11.08.2011. Následne súd exekučné konanie zastavil uznesením zo dňa 07.12.2011. Uznesenie bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené dňa 06.03.2012. Vec je právoplatne ukončená dňom 22.03.2012.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 13Er/337/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému O. B. pod sp. zn. EX 4297/2010 o vymoženie 358,44 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 08.10.2009, sp. zn. SR 14947/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 20.04.2010. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 13.05.2010, doručenou súdu dňa 08.06.2010. Uznesením zo dňa 13.07.2010, č.k. 13Er 337/2010-12 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa). Uznesenie bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené dňa 19.07.2010, odvolanie podal dňa 06.08.2010. Dňa 23.09.2010 bola po vykonaných úkonoch (spojených s predložením veci odvolaciemu súdu) bola vec predložená odvolaciemu súdu. Uznesením odvolacieho súdu zo dňa 30.09.2010, č.k. 13CoE 23/2010-24 bola vec vrátená ako predčasne predložená. Vec bola opätovne po vykonaní úkonov predložená odvolaciemu súdu dňa 16.11.2012. Uznesením Krajského súd v Prešove zo dňa 20.11.2012, č.k. 13CoE 112/2012-30 bolo napadnuté uznesenie potvrdené. Uznesenie preto nadobudlo právoplatnosť dňa 08.03.2013. Následne súd exekučné konanie zastavil uznesením zo dňa 24.04.2013. Uznesenie bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené dňa 15.08.2013. Vec je právoplatne ukončená dňom 15.08.2013.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 29Er/236/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému W. A. pod sp. zn. EX 2921/2010 o vymoženie 1.765,- eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského

súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 24.11.2009, sp. zn. SR 17437/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 18.3.2010. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 01.04.2010, doručenou súdu dňa 30.04.2010. Uznesením zo dňa 28.01.2011, č.k. 29Er 236/2010-11 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa). Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 18.02.2011. Odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.03.2011. Následne súd exekučné konanie zastavil uznesením zo dňa 31.05.2011. Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 07.06.2011. Vec je právoplatne ukončená dňom 07.06.2011.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 27Er/248/2009 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému M. A. pod sp. zn. EX 8871/2009 o vymoženie 177,23 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 08.07.2009, sp. zn. SR 07768/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 25.08.2009. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 21.09.2009, doručenou súdu dňa 15.10.2009. Výzvou zo dňa 05.02.2010 bol oprávnený vyzvaný na predloženie zmluvy o úvere. Uznesením zo dňa 26.01.2011, č.k. 27Er 248/2009-12 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa). Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 11.02.2011. Odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.03.2011. Následne súd exekučné konanie zastavil uznesením zo dňa 15.12.2011. Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 25.04.2012. Vec je právoplatne ukončená dňom 11.05.2012.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 11Er/228/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému O. I. pod sp. zn. EX 2188/2010 o vymoženie 264,- eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 23.11.2009, sp. zn. SR 19076/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 10.03.2010. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 31.03.2010, doručenou súdu dňa 27.04.2010. Uznesením zo dňa 27.01.2011, č.k. 11Er 228/2010-11 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa). Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 10.02.2011. Odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.03.2011. Následne súd exekučné konanie zastavil uznesením zo dňa 09.06.2011. Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 26.07.2011. Vec je právoplatne ukončená dňom 11.08.2011.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 15Er/349/2009 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému A. K. pod sp. zn. EX 11092/2009 o vymoženie 396,47 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 08.07.2009, sp. zn. SR 05203/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 31.10.2009. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 12.11.2009, doručenou súdu dňa 24.11.2009. Výzvou zo dňa 14.01.2010 a 14.03.2011 bol oprávnený vyzvaný na predloženie zmluvy o úvere. Uznesením zo dňa 29.04.2011, č.k. 15Er 349/2009-15 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa). Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 30.05.2011. Odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.06.2011. Následne súd exekučné konanie zastavil uznesením zo dňa 19.08.2011. Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 13.09.2011. Vec je právoplatne ukončená dňom 29.09.2011.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 15Er/313/2009 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému A. G. pod sp. zn. EX 10249/2009 o vymoženie 259,21 eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 28.07.2009, sp. zn. SR 12953/09. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 12.10.2009. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 22.10.2009, doručenou súdu dňa 05.11.2009. Výzvou zo dňa 14.01.2010 a 14.03.2011 bol oprávnený vyzvaný na predloženie zmluvy o úvere. Uznesením zo dňa 29.04.2011, č.k. 15Er 313/2009-15 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa). Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa

30.05.2011. Odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.06.2011. Následne súd exekučné konanie zastavil uznesením zo dňa 19.08.2011. Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 13.09.2011. Vec je právoplatne ukončená dňom 29.09.2011.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 12Er/374/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému L. K. pod sp. zn. EX 6036/10 o vymoženie 375,- eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 08.03.2010, sp. zn. SR 00547/10. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 22.04.2010. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 09.06.2010, doručenou súdu dňa 25.06.2010. Uznesením zo dňa 11.10.2010, č.k. 12Er 374/2010-10 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa). Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 11.11.2010., dňa 26.11.2010 bolo podané odvolanie. Podaním zo dňa 19.01.2011 oprávnený zobral odvolanie späť. Dňa 23.02.2011 bola vec predložená odvolaciemu súdu, ktorý uznesením zo dňa 24.02.2011 odvolacie konanie zastavil.

Zo spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 27Er/849/2010 bolo zistené, že bolo vedené exekučné konanie vo veci oprávneného - žalobcu voči povinnému O. G. pod sp. zn. EX 13589/2010 o vymoženie 156,- eur s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu - Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 19.07.2010, sp. zn. SR 05860/10. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 18.08.2010. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal súd o udelenie poverenia žiadosťou zo dňa 06.10.2010, doručenou súdu dňa 29.11.2010. Uznesením zo dňa 26.01.2011, č.k. 27Er 849/2010-9 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnutá (s poukazom na ust. zákonov o ochrane spotrebiteľa). Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 11.02.2011. Odvolanie nebolo podané. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.03.2011. Následne súd exekučné konanie zastavil uznesením zo dňa 15.12.2011. Uznesenie bolo právnenému zástupcovi oprávneného doručené dňa 25.04.2012. Vec je právoplatne ukončená dňom 11.05.2012.

V exekučných konaniach boli zamietnuté žiadosti o udelenie poverenia pre rozpor zmlúv o úveroch, na základe ktorých mali pohľadávky vzniknúť a na základe ktorých boli vydané exekučné tituly rozhodcovským súdom, s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa (Občiansky zákonník), resp. pre rozpor so zákonom o spotrebiteľských úveroch s poukazom na ust. § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (neprijateľnosť rozhodcovských doložiek a pod.).

Súd vec právne posúdil podľa § 5 ods. 1 zákon č. 514/2003 Z.z., § 3 cit. zákona, § 6 ods. 1, 2 cit. zákona § 9 cit. zákona, § 9 ods. 1, 2, 4 cit. zákona účinného od 01.01.2013, § 4 ods. 1 písm. a) cit. zákona, § 15 ods. 1 cit. zákona, § 16 ods. 1 cit. zákona, § 16 cit. zák. účinného od 01.01.2013, § 17 ods. 1, 2, 3, 5 cit. zákona, § 17 cit. zákona účinného od 01.01.2013, § 19 cit. zákona, § 19 ods. 1 cit. zákona účinného od 01.01.2013, § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995, účinný od 01.06.2010, § 41 ods. 2 písm. c) a d) cit. zákona, § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995, účinný od 01.02.2002 do 31.05.2010, § 112 ods. 2 O.s.p. a dospel k nasledovným záverom

Vzhľadom k tomu, že súdu neboli predložené exekučné spisy Okresného súdu Prešov, súd v zmysle cit. ust. 112 ods. 2 O.s.p. vec v časti o zapltenie majetkovej škody v sume 125,- € a nemajetkovej ujmy v sume 1.252,08 € vo vzťahu k exekúcií vedenej žalobcom voči povinnému Z. I., vec v časti o zapltenie majetkovej škody v sume 125,- € a nemajetkovej ujmy v sume 389,08 € vo vzťahu k exekúcií vedenej žalobcom voči povinnému Z. D., vec v časti o zapltenie majetkovej škody v sume 125,- € a nemajetkovej ujmy v sume 792,92 € vo vzťahu k exekúcií vedenej žalobcom voči povinnej W. L., vec v časti o zapltenie majetkovej škody v sume 125,- € a nemajetkovej ujmy v sume 636,18 € vo vzťahu k exekúcií vedenej žalobcom voči povinnému O. G., vylúčil na samostatné konanie. V tomto konaní sa preto súd nezaoberal ani dôvodnosťou podaných návrhov na začatie konania ani vo vzťahu k nim nevykonával dokazovanie.

Ďalej sa súd zaoberal dôvodnosťou zostávajúcich uplatnených nárokov vyplývajúcich z exekúcií vedených voči povinným K. D. (EX 1174/2008), W. G. (EX 13231/2009), O. B. (EX 4297/2010), A. W. (EX 2921/2010), A. M. (EX 8871/2009), O. I. (EX 2188/2010), A. K. (EX 11092/2009), A. G. (EX 10249/2009), K. L. (EX 6036/2010), O. G. (EX 13589/2010).

V tomto prípade sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody (v paušálnej sume 125,- eur v každej veci) a nemajetkovej ujmy v zmysle ust. zák. č. 514/2003 Z.z. (ďalej aj Zákona) dôvodiac, že súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní odo dňa ich doručenia (teda v rozpore § 44 ods. 2 Ex. Por.). Týmto konaním súdu, nesprávnym úradným postupom mu mala byť spôsobená škoda, ktorú si uplatnil aj návrhom na predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 Zákona pred príslušným orgánom konajúcim za štát - Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Podľa vyjadrenia žalovaného však žalobca svoj predbežný návrh neodôvodnil čo do dôvodu a výšky, teda aj napriek uvedeným námietkam voči ich zneniu, uplatnenie nároku podľa § 15 ods. 1 Zákona potvrdil. Preto súd vychádzal z ich zhodných tvrdení, že návrh na predbežné prejednanie nároku podaný bol. Lehota šiestich mesiacov už uplynula márne (aj keď návrh na súd bol podaný pred jej uplynutím). Žalobca namietal niekoľko mesačné zbytočné prietahy v konaní.

Zo strany žalovaného bola vznesená námietka premlčania nárokov. Preskúmaním všetkých pripojených exekučných spisov súd zistil, že návrhy na vykonanie exekúcie a žiadosti o udelenie poverenia boli podané po dni 27.09.2009 (v roku 2009-2010), okrem vecí sp. zn. 23Er 767/2008, kedy exekučné konanie začalo dňa 20.03.2008. O namietanom porušení svojho práva na konanie bez prietahov sa mohol žalobca už reálne dozvedieť dňom 06.07.2009, kedy podal žiadosť o informáciu o stave konania (ak tvrdí, že súd už mal rozhodnúť v lehote 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia a ktorá bola doručená dňom 20.03.2008). Keďže od tohto momentu uplynulo dlhšie obdobie ako tri roky, je jeho právo na náhradu škody premlčané. Preto právo žalobcu, okrem veci 23Er 767/2008, premlčané z nemôže byť (§ 19 Zákona). Námietke premlčania žalovaného teda nemožno vyhovieť v celom rozsahu, len vo vzťahu k veci sp. zn. 23Er 767/2008.

V zmysle cit. ust. Zákona predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci sú : 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom.

Exekučné konania (okrem veci 27Er 849/2010) boli vedené podľa Exekučného poriadku účinného do 31.05.2010, pričom v zmysle § 44 cit. zák. platilo, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.

Výkladom cit. ust. možno dôjsť k záveru, že lehota 15 dní je stanovená pre písomné poverenie exekútora, aby vykonal exekúciu, nie pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, resp. pre rozhodnutie o zastavení exekučného konania na základe iných dôvodov / ako v týchto prípadoch - zamietnutie žiadostí o udelenie poverení a zastavenie exekučných konaní pre rozpor zmlúv o úveroch, na základe ktorých mali pohľadávky vzniknúť a na základe ktorých boli vydané exekučné tituly rozhodcovským súdom, s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa (Občiansky zákonník), resp. pre rozpor so zákonom o spotrebiteľských úveroch /. V tomto je nutné uviesť, že súd v exekučnom konaní je povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a za týmto účelom si od účastníkov vyžiadať aj potrebné listinné dôkazy, aby jej opodstatnenosť vedel dostatočne posúdiť. Keďže exekučnými titulmi v týchto veciach boli rozhodcovské rozsudky, bolo potrebné za účelom zabezpečenia ochrany spotrebiteľa (vstupom do Európskej únie štát prevzal záväzok poskytnúť mu zvýšenú ochranu v spotrebiteľských vzťahoch) okrem ustanovení Exekučného poriadku, podrobiť vymáhané nároky súdnej kontrole aj podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch, rovnako aj zák. č. 244/2002 z. Z. o rozhodcovskom konaní. Teda posúdiť, či v rozhodcovskom konaní boli dodržané všetky právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a či nedošlo k jeho znevýhodneniu či oslabeniu jeho práv. V prípade, ak by súd zistil, že rozhodcovský rozsudok - exekučný titul zaväzuje spotrebiteľa - účastníka na plnenie nemožné, nedovolené, či v

rozpore s dobrými mravmi (napr. neplatnosť, neprijateľnosť rozhodcovských doložiek a pod., preto by nemohli byť veci predmetom rozhodcovského rozhodovania), bolo nutné exekučné konania zastaviť v zmysle § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. alebo zamietnuť súdneho exekútora žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ako v týchto veciach). Preto je žiaduce podrobiť rozhodcovské rozhodnutia prísnejšej súdnej kontrole a zisťovať, či sú spôsobilými exekučnými titulmi. Uvedené vyslovili vo svojich rozhodnutiach aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (uznesenie zo dňa 18. januára 2012, sp. zn. 6 Cdo 143/2011, uznesenie z 21. marca 2012, sp. zn. 6 Cdo 1/2012), či Ústavného súdu Slovenskej republiky (uznesenie zo dňa 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13). Uvedené konanie súdov je plne v súlade s právom vnútroštátnym aj právom EÚ.

Exekučné konanie sp. zn. 27Er 849/2010 začalo dňa 18.08.2010, teda bolo vedené podľa Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010, pričom v zmysle § 44 cit. zák. platilo, že exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Aj výkladom cit. ust. možno dôjsť k záveru, že lehota 15 dní je stanovená pre písomné poverenie exekútora, aby vykonal exekúciu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. a) a d), nie pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, resp. pre rozhodnutie o zastavení exekučného konania pre rozpor zmlúv o úveroch, na základe ktorých mali pohľadávky vzniknúť a na základe ktorých boli vydané exekučné tituly rozhodcovským súdom, s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľ (Občiansky zákonník), resp. pre rozpor so zákonom o spotrebiteľských úveroch s poukazom na zák. č. 244/2002 Z.z.. Samozrejme aj pre uvedené konanie platí uvedené vyššie.

Je samozrejmé, ak súd dôjde k záveru, že bez predloženia ďalších listinných dôkazov nemožno ihneď poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie, je potrebné účastníkov vyzvať na ich doplnenie a predloženie. Aj preto nemôže byť 15 - dňová záväzujúcou na posúdenie podmienok vedenia exekučného konania a spôsobilosti exekučného titulu v týchto prípadoch. Až po predložení potrebných listinných dôkazov možno preskúmať vykonateľnosť rozhodcovského rozhodnutia. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia až do vydania rozhodnutia, ktorým sa exekučné konanie zastaví, resp. žiadosť o udelenie poverenia zamietne, po doplnenom dokazovaní a posúdení zákonnosti exekučného konania, nemôže byť takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, či vysloviť nesprávny úradný postup súdu. Je nutné pripomenúť, že vo všetkých veciach boli žiadosti o udelenie poverenia zamietnuté (právoplatne), pričom žalobca (okrem vecí sp. zn. 16Er 441/2009, 13Er 337/2010, 12Er 374/2010) nepodal voči týmto uzneseniam ani opravný prostriedok - odvolanie, teda nevyužil svoje právo prieskumu rozhodnutí odvolacím súdom (ktorý by eventuálne vyslovil jeho nesprávnosť). Vo veciach sp. zn. 16Er 441/2009, 13Er 337/2010 aj napriek podanému odvolaniu, bolo odvolacím súdom uznesenie súdu prvého stupňa potvrdené (ako vecne správne). Vo veci sp. zn. 12Er 374/2010 došlo dokonca k späťvzatiu odvolania oprávneným.

Vzhľadom k tomu, že súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v konaní pre nedodržanie zákonnej lehoty, ako tvrdil žalobca ani nezákonné rozhodnutie, či konanie súdu v rozpore so zákonom) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, aj preto nemôže byť návrh žalobcu dôvodný.

Taktiež súd uvádza, že ohľadne žalobcom tvrdeného prieťahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodoval ani Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného v jeho súčasnom znení od 01.01.2003, by len takéto podklady boli relevantné pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov, samozrejme po preukázaní ďalších predpokladov náhrady škody. Informácia o stave konania bola

podaná len vo veci sp. zn. 23Er 767/2008 a to dňa 06.07.2009. Nárok žalobcu uplatnený z tejto exekučnej veci má však súd za premlčaný, preto sa ním ani nezaoberal po hmotnoprávnej stránke, aj keď je nutné dodať, že všetky uvedené skutočnosti a závery, platia rovnako aj pre toto konanie.

Avšak je nutné uviesť, že podľa časovej následnosti úkonov vykonávaných vo veci, ani k zbytočným prietahom nedochádzalo ani k porušeniu zákonom stanovených lehôt, tak ako to namietal žalobca.

Súd ešte považuje za potrebné uviesť, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Žalobca mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv podaním ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Súдне konanie pred iným všeobecným súdom nie je oprávnený preskúmať iný všeobecný súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy v konaní podľa zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch. Pripustenie opačného výkladu by znamenalo pripustenie, že konajúci súd o náhrade škody by mohol hodnotiť postup svojho alebo iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov a znamenalo by to absurdný záver, že všeobecné súdy preskúmajú postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Na záver je potrebné uviesť, že aj napriek zisteným skutočnostiam, ak by súd teoreticky pripustil, že došlo v rámci exekučných konaní k namietaným prietahom, súd by žalobcovi nemohol uplatnené nároky priznať a to z dôvodov, že ani v jednom prípade nepreukázal predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to :

1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, zo žalobcom označených a predložených dôkazov nebol zistený takýto postup súdu (ako je konštatované vyššie),
2/ vznik a existencia škody; žalobca sa domáha náhrady materiálnej škody vo forme paušalizovanej škody a nemajetkovej ujmy vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu SR. Tieto nároky sú neodôvodnené čo do základu a výšky. Súd nepovažuje za postačujúce žalobcovo odôvodnenie výšky majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Rovnako žalobca nepreukázal, že nie je dostačujúce len konštatovanie porušenia práva. Ujmu, ktorá mu mala vzniknúť neodôvodnil dostačujúco v zmysle § 17 Zákona. Nebolo zistené, aby nesprávny postup namietal na súde sťažnosťou podľa zák. č. 757/2004 Z.z.. Paušálna materiálna škoda je len hypoteticky vypočítaná, bez akéhokoľvek reálneho základu. Vo vzťahu k uplatneným nárokom je nutné uviesť, že ako právnická osoba poskytujúca úvery fyzickým osobám bol povinný dodržiavať právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľov a poskytovania úverov, rovnako si mal nároky z nich uplatniť súdnou cestou, čím by jeho pohľadávky bolo posúdené súdom s prihliadnutím na cit. právne predpisy, čím by boli odstránené pochybnosti ohľadne materiálnych a formálnych predpokladov výkonu rozhodnutia. Za jeho namietanú stratu vymoženia pohľadávky a pod. nie je zodpovedný exekučný súd. Súd poukazuje aj negatívne vnímanie žalobcu v spoločnosti, ktorý používa neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (čo bolo súdom aj konštatované v jednotlivých rozhodnutiach) a záujem Európskej komisie o jeho činnosť.
3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, ktorú vôbec neodôvodnil a ktorá ani nebola zistená.

Vzhľadom na zistené skutočnosti sa súd nezaoberal ďalšími námietkami účastníkov konania a návrh žalobcu ako neopodstatnený pre nesplnenie podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. v prevyšujúcej časti zamietol, teda vo vzťahu k nárokom uplatnených žalobcom vyplývajúcich z exekúcií vedených voči povinným K. D. (EX 1174/2008), W. G. (EX 13231/2009), O. B. (EX 4297/2010), A. W. (EX 2921/2010), A. M. (EX 8871/2009), O. I. (EX 2188/2010), A. K. (EX 11092/2009), A. G. (EX 10249/2009), K. L. (EX 6036/2010), O. G. (EX 13589/2010). K žiadosti žalobcu o vydanie medzitýmneho rozsudku je potrebné uviesť, že neboli splnené podmienky na jeho vydanie (§ 152 ods. 2 O.s.p.).

O trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia podľa § 151 ods. 3 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na opätovné prejednanie. Ako dôvod uviedol, že v merite veci sa rozhodlo na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd bol pri svojom rozhodovaní jednoznačne viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., pretože svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Ďalej uviedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Súd neprislúši polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Napokon uviedol, že vôbec nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súdy vyhodnocovali aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

Odvolací súd v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. K odvolacím námietkam žalobcu sa žiada uviesť nasledovné.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu poukazujúcu na to, že aplikácia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. podrobne upravujúceho podmienky, z ktorých možno vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu nie je možná, s touto je potrebné súhlasiť. Súd prvého stupňa však z uvedeného právneho posúdenia vo svojom rozhodnutí nevychádzal, preto nie je dôvodné sa ďalej týmto argumentom žalobcu zaoberať.

V danom prípade nesprávny úradný postup mal spočívať v nedodržaní 15 - dňovej zákonnej lehoty stanovenej ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Táto 15 - dňová zákonná lehota sa výslovne vzťahuje na prípady, ak súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Pre zamietnutie žiadosti Exekučný poriadok žiadnu zákonnú lehotu neurčuje.

K tomuto záveru vedie odvolací súd už aj v skorších rozhodnutiach súdov prvého stupňa a odvolacieho súdu vyjadrená úvaha vo vzťahu k určeniu lehoty pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku platného od 1.2.2002 do 31.5.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu

na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2010 do 31.5.2011 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Vychádzajúc z gramatického a logického výkladu daného ustanovenia tak ako to vo svojom rozhodnutí správne uvádza súd prvého stupňa je zrejmé, že zákon ukladá súdu rozhodnúť v 15 dňovej lehote len v prípade vydania poverenia exekútorovi, teda v prípade, že súd nezistí rozpor so zákonom v exekučnom titule prípadne návrhu na exekúciu alebo žiadosti o vydanie poverenia a následne len stručne vyplní príslušné tlačivo obsahujúce spomínané poverenie. Je preto logické, že tá istá lehota nemôže platiť pre zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia, keď súd musí vypracovať rozsiahle rozhodnutie a v ňom patrične zdôvodniť svoj právny názor a vysvetliť porušenie zákona. Často krát pred takýmto rozhodnutím si musí zabezpečiť aj ďalšie listiny, najmä ak exekučný titul je rozhodcovský rozsudok, ako je tomu aj v tomto prípade. Exekučný súd je totiž povinný dôsledne skúmať či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie v každom štádiu konania a to aj bez návrhu. Je povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia je spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 Exekučného poriadku. Keďže exekučným titulom v danej veci je rozhodcovský rozsudok, je potrebné vychádzať aj z ustanovenia zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Materiálny prieskum súladu exekučného titulu so zákonom umožňuje i ustanovenie § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Vychádzajúc z tohto ustanovenia súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/, b/, alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1 písm. b/ alebo c/. Taktiež v tomto prípade právny predpis neurčuje dokedy má byť zastavený výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie.

Zákon č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 9 ods. 1 upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, za ktorý považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. V preskúmvanej veci k zastaveniu exekučného konania došlo postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov po zistení, že žalobcom predložený rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým titulom pre vykonanie exekúcie. Bol teda zistený rozpor exekučného titulu so zákonom v dôsledku čoho k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie ani objektívne dôjsť nemohlo.

Pri rozhodovaní o zastavení exekúcie žiadne zákonné lehoty porušené neboli a teda nie je naplnený jeden zo základných predpokladov pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorým je nesprávny úradný postup spočívajúci v porušení povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Už len nesplnenie tohto predpokladu je samo o sebe dôvodom pre zamietnutie žaloby. Zákonnými predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. sú existencia nesprávneho úradného postupu, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Ak chýba čo i len jeden z týchto predpokladov zodpovednosť žalovaného vyplývajúca zo zákona č. 514/2003 Z. z. daná nie je.

S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.